

ПОДАТОК ЗА НЕВИКОРИСТАННЯ БУДІВЕЛЬ ПРОМИСЛОВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ, ЩО ЗНАХОДЯТЬСЯ В ПРИВАТНІЙ ВЛАСНОСТІ ЯК ДЖЕРЕЛО НАПОВНЕННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

Плахотнюк Р. – ст. 4 курсу, гр. Фвн – 41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Мацедонська Н. В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В умовах сьогодення дуже актуальним питанням є наповнення бюджетів, як державного, так і місцевих. Адже, де-факто, бюджет є основою, базою існування адміністративно-територіальної одиниці. А як відомо, найвагомим джерелом наповнення дохідної частини бюджету є податкові надходження.

Після розвалу Радянського Союзу значна частина промислового комплексу стала занедбаною та почала процес відмирання. Лише у місті Вінниця таких об'єктів налічується більше півтора десятка, серед яких ДП «Виробниче об'єднання «Хімпром», ВАТ «Вінницький пивзавод», ВАТ «Вінницький завод тракторних агрегатів», ВАТ «Вінницький ламповий завод», ВАТ «Вінницький підшипниковий завод» тощо. Будівлі цих колишніх гігантів промисловості приватизовані та не використовуються.

Введення податку за невикористання будівель промислового призначення, на нашу думку, змусить власників таких будівель, як мінімум, задуматись над доречністю володіння такими активами. Ці будівлі можна використовувати як за прямим призначенням та почати щось виробляти або знести, адже під такими будівлями знаходяться тисячі і тисячі метрів квадратних землі, які можна використовувати набагато ефективніше, аніж спостерігати за їх руйнацією.

Платниками такого податку мають стати фізичні особи-резиденти, фізичні особи-нерезиденти та юридичні особи, що мають у власності будівлю даного типу. Об'єктом оподаткування такого податку має бути кількість квадратних метрів такої будівлі. Доречно використати у механізмі стягнення такого

податку прогресивну ставку оподаткування. Така ставка повинна враховувати кількість років, які дана будівля простояє та на кількість квадратних метрів такої будівлі.

Одним із варіантів застосування таких будівель можна назвати використання території колишнього пивзаводу у Вінниці, де зараз збудовані декілька багатоповерхових будинків. Але найкращим прикладом б послужило відновлення виробничих потужностей, що за собою приведе зростання кількості робочих місць та надходження як до місцевого бюджету, так і до державного, а також виготовлення продукції вітчизняним виробником. Запропонований податок при його правильному застосуванні та нормативно-правовому забезпеченні може стати для власників будівель колишніх заводів, фабрик, комбінатів ефективним стимулом використання таких приміщень, адже згідно зі ст. 141 Земельного кодексу України використання земельної ділянки не за цільовим призначенням є однією з підстав для припинення права користування такою земельною ділянкою [1].

Отже, податок за невикористання будівель промислового значення, що знаходяться у приватній власності може стати ще одним джерелом наповнення місцевого бюджету. На нашу думку, цей податок змусить власників таких будівель почати їх використовувати або ж землю, на якій знаходяться такі будівлі, що веде за собою такі позитивні моменти як створення робочих місць, наповнення державного та місцевих бюджетів, початок виробництва вітчизняної продукції або надання послуг.

Література:

1. Земельний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИКИ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Ставратій Л. – ст. 2 курсу, гр. Фквн-21

Науковий керівник - викладач Лозінська К.В

Вінницький коледж економіки і підприємництва ТНЕУ

Характерною рисою сучасного етапу розвитку більшості країн світу є сповідування парадигми інноваційного розвитку [2,с.43]. Значущим питанням інноваційного розвитку є його фінансове забезпечення, де особливої ваги набуває пошук джерел фінансування, що забезпечує вивчення як вітчизняного так закордонного досвіду [5,с.59]. Безперервні прогресивні зміни в різних сферах суспільного життя обумовили появу нових потреб, їх урізноманітнення, структурне ускладнення. Це стосується не лише особистих потреб споживачів, що виникають й розвиваються у процесі їх

життєдіяльності, а й підприємницьких потреб, під якими розуміють необхідність забезпечення діяльності суб'єкта господарювання продуктивними силами.

Беручи до уваги закордонний досвід, особливо країн «Великої сімки», можна зробити висновки про те, що економічне зростання, стабілізація суспільного життя та покращення загального рівня життя населення в Україні стануть можливим за рахунок реалізації політики «трьох і»: інновації, інвестиції та інтеграції. Прискорена інтеграція України у світове господарство потребує взаємоузгодження великої

кількості економічних явищ і процесів, невід'ємною частиною яких є розвиток інноваційної діяльності. Управління інноваційною діяльністю – це складний і багатофакторний процес, який у нашій країні ще не є ефективним. Створення ефективного механізму управління інноваційною діяльністю є однією з актуальних проблем сьогодення. Потреба в інноваціях визначається шляхом вивчення сильних і слабких сторін діяльності підприємства, протиріч і результатів її роботи, аналізу впливу зовнішніх факторів [1, с.10-11]. Ключовими проблемами, які виникають при впровадженні інновацій, можна виділити: відсутність досвіду впровадження розробок на підприємствах, не виправдано довга і складна процедура розгляду інноваційних проектів з метою надання їм пільг; відсутність ефективної системи фінансово-кредитної підтримки інноваційної діяльності з урахуванням і збереження спеціалізації підприємств; високий економічний ризик у зв'язку з значними витратами виробництва; відсутність необхідних кадрів для виконання плану інноваційних продуктів та технологій. Підґрунтям ефективного управління діяльністю підприємств є створення потужного механізму спонукального інноваційного поштовху, який має спонукати до постійного саморозвитку підприємства на інноваційній основі та внутрішньому потенціалі з акцентом на важливість людського фактора в цих процесах. Державне управління джерелами фінансування інноваційної діяльності має поєднувати стратегічну перспективу і поточні завдання і орієнтуватись на швидкоплинні зміни зовнішнього і внутрішнього середовища, що можливе при налагодженій замкнутій схемі управління [5, с.59].

Обсяги іноземних інвестицій не відповідають потребам і можливостям економіки України. Іноземні інвестори погано знають ринок капіталу України, а, крім того, їх відвертають такі реалії нашого життя, як недосконалість законодавства і часті зміни законів і постанов у галузі інвестиційної діяльності, існування тіньового сектору в економіці, корумпованість частини чиновництва [4, с.71]. Однією з причин, що перешкоджає залученню в економіку України інвестицій, є відсутність умов для формування сприятливого інвестиційного клімату. Позитивний інвестиційний клімат сприяє вирішенню соціальних проблем, забезпечує високий рівень зайнятості населення, дозволяє оновлювати виробництво, проводити модернізацію й нарощування основних фондів підприємств, впроваджувати новітні технології. В Україні існує ряд чинників, які негативно впливають на

формування сприятливого інвестиційного клімату: політико-правова нестабільність, зволікання з проведенням реформ, відсутність права приватної власності на землю, повільні темпи приватизації, фіскальна спрямованість податкової політики, невідповідність існуючої інфраструктури інвестиційної діяльності світовим вимогам, корупція і висока злочинність. Подолання цих негараздів можливе тільки тоді, коли буде розроблена національна стратегічна інвестиційна політика. Сприятливий інвестиційний клімат має забезпечити захист інвестора від інвестиційних ризиків. До того ж велике значення для формування економічної стратегії має розширення співробітництва з впливовими світовими фінансовими організаціями. Співробітництво з Міжнародним валютним фондом, Світовим банком (СБ) і Європейським банком реконструкції та розвитку, Європейським Союзом, з окремими країнами-донорами допомогло запровадити програми фінансової стабілізації і залучити в економіку країни пільгові кредити. Ще одним стратегічним напрямком слід вважати реформування податкової системи. Однією з найважливіших функцій держави слід вважати сприяння залученню вітчизняних та іноземних інвестицій до сфер наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності. Для стимулювання їх залучення необхідно забезпечити створення системи пільгових кредитів для реалізації інвестиційних проектів щодо розробки і впровадження високотехнологічного устаткування, розширення практики пільгового кредитування під заставу майна суб'єктів господарської діяльності тощо [4, с. 72-73].

Висновки: У сучасних реаліях одним із найважливіших факторів економічного зростання є активізація інноваційної діяльності підприємств. В Україні питома вага підприємств, що впроваджують інновації, протягом останнього 10-річчя залишається вкрай низькою. Розв'язання проблем економічної стабільності та забезпечення сталого розвитку підприємств викликають потребу в удосконаленні теоретичних засад формування механізму управління, інноваційною діяльністю, пошуку ефективних методів управління [2, с. 45].

За допомогою економічних методів активізації інвестиційної діяльності та ефективного використання всіх джерел фінансування, а також при належному державному регулюванні інвестиційного процесу і його відповідному ресурсно-будівельному забезпеченні наша держава матиме всі можливості в інвестиційній сфері, щоб забезпечити процеси економічного оновлення і зростання.

Література:

1. Володіна В. О. Інноваційні інтереси підприємства як невід'ємна складова постіндустріальної економіки // Формування ринкових відносин. - 2015. - №1. С. 8 – 13.
2. Пітухова О. М. Управління інноваційною діяльністю підприємства: стан, тенденції, теоретико-методологічне забезпечення // Формування ринкових відносин. – 2015. - №2. С. 42 – 45.
3. Іванчук О. Ф. Методика оцінки та аналізу фінансових інвестицій і показників ефективності інвестиційних проектів // Актуальні проблеми економіки. – 2015. - №1. С. 51 – 52.
4. А. В. Череп. Створення привабливого інвестиційного клімату як необхідна умова формування національної інвестиційної політики // Формування ринкових відносин. – 2015. - №3. С. 70 – 73.
5. Самофалов П. П. Державне управління джерелами фінансування інвестиційного розвитку акціонерних товариств в Україні // Формування ринкових відносин. – 2015. - №9. С. 58 – 63.